

[Karen Højte Jensen]

plan og de kommunale redegørelser. I den forbindelse vil jeg desuden gerne fremhæve, at såvel de amtskommunale sundhedsplaner som de kommunale redegørelser skal indeholde forebyggende aktiviteter. Jeg ser dette som en helt nødvendig opprioritering af forebyggelsesindsatsen.

Til slut vil jeg gerne understrege, at for Det Konservative Folkeparti er det vigtigt, at lovforslaget som helhed er udgiftsneutralt, og jeg vil gerne tilkendegive, at hvis det, vi kan kalde for det friere lægevalg, viser sig at være mere udgiftskrævende end forudsat, vil vi være indstillet på at vurdere egenbetaling i denne nyordning. Men sammenlagt er vi helt tilfredse med lovforslaget og vil arbejde grundigt med det i udvalget.

Birgitte Husmark (SF):

Sent torsdag eftermiddag blev spændingen endelig udløst, og den længe bebudede sundhedslov blev frigivet fra ministeriet eller fra trykkeriet. Og så har der været fire dage til at konstatere, at ministeren har ret i, at der faktisk er foretaget mange større og mindre ændringer i lovforslaget i forhold til majudkastet.

Der er så 10 minutter til at redegøre for, hvad SF mener om 44 tættrykte sider lovparagraffer og bemærkninger. Det kan ikke blive kvalificeret, og det lover heller ikke godt som model for, hvordan de fremtidige planlægnings- og samarbejdskrav, der ligger i loven, skal praktiseres af amter og kommuner. Her har i hvert fald ikke været tid til drøftelse endsige offentlig debat. Men det er måske heller ikke meningen.

Det første, der falder i øjnene, er den oplakering, der er sket i forhold til den kritik, vi fra SF's side har rejst, bl.a. i form af vores beslutningsforslag om målsætningen for en kommende lov om sundhedsvæsenet. Ministeren har tilføjet et afsnit, der for den, der ikke kan se det, påpeger, at lovforslaget har fælles udgangspunkt og mål med WHO's strategi »Sundhed for alle år 2000«. Men ud over denne påstand er der ikke sket nogen ændringer i indholdet.

Sundhedsministeren understreger, at praksissektorens liberale status skal fastholdes, og samtidig åbnes der op for, at de, der kan betale sig fra det, frit kan benytte andre praktiserende læger eller speciallæger uden henvisning. Sundhedsministeren bliver ifølge lovforslaget bemyndiget til at fastsætte tilskuddet.

Fra liberal side er denne del af forslaget allerede blevet rost med den begrundelse, at det vænner borgerne til at betale for at gå til læge. Under alle omstændigheder lever dette forslag ikke op til WHO's første målsætning, der sigter mod lige ret til sundhed, lige ret til behandling. Det er der ikke her.

En sammenhængende forebyggelsesstrategi er heller ikke til at få øje på. I bemærkningerne til § 5 undgår ministeren konsekvent at nævne de to meget udbredte former for lidelser, som oven i købet var højt prioriteret i regeringens forebyggelsesplan, nemlig psykiske lidelser og belastningsskader. Sammenhængende hermed er en så vigtig instans på forebyggelsesområdet som de arbejdsmedicinske klinikker heller ikke omtalt.

Og så taler jeg slet ikke om Arbejdstilsynets uundværlige indsats, for i og med at det er placeret i en anden ministers ressort, skal de mange milliarder, som sygehus- og socialvæsenet kunne spare ved en opprioritering af arbejdsmiljøet, fortsat gå til behandling og rehabilitering. Det hedder i øvrigt genoptræning på dansk, og dette ord er nævnt én gang og er – af alle steder – i sammenhæng med fødselshjælp på side 17.

Det mest problematiske ved dette forslag er nok den strøm af bemyndigelsesparagraffer, som loven er spækket med. Et lille lyspunkt er det dog, at § 39 er ført tilbage til sin oprindelige skikkelse, så der her ikke længere er tale om en udvidelse af ministerens bemyndigelse til at kræve betaling for visse behandlinger og ydelser i sygehusvæsenet. Men der skal gives bemyndigelse til at tage betaling for visse ydelser i den kommunale tandpleje, hvor i parentes bemærket en meget flot formålsparagraf bliver strøget ved samme lejlighed.

Der skal gives bemyndigelse til at fastsætte – og man kan roligt læse »begrænse« – antallet af gratis forebyggende helbredsundersøgelser af småbørn. Der skal gives bemyndigelse til, at befordringsgodtgørelse kun sker for udgifter af en vis størrelse. Og der skal gives bemyndigelse til at tage penge for at lade folk få den aktindsigt, som vi fra Socialistisk Folkeparti selvfølgelig er uendelig meget enige i at folk skal have.

Endelig er der de mere utraditionelle bemyndigelser, dem, vi diskuterede under finansloven, hvor ministeren fik sin bemyndigelse til at fastsætte regler for ressourceanvendelsen i den